



1

DE BUSTOCHT

Sanne liet haar rugzak en sporttas op de grond vallen. 'Pff... die dingen zijn hartstikke zwaar!'

Marieke knikte. 'Het lijkt wel of je voor wintersport twee keer zoveel spullen nodig hebt. Echt niet normaal wat ik allemaal bij me heb!'

De chauffeur stak z'n hoofd uit de bagageruimte van de bus. 'Geef die tassen maar aan mij, dan kunnen we snel vertrekken.'

Nadat alles was ingeladen, stortte Sanne zich nog één keer in de armen van haar ouders.

'Pas goed op jezelf,' zei haar moeder. 'We willen je gezond terugzien.'

Sanne knikte, waarna ze ook Tim een stevige knuffel gaf. 'Pas op met vuurwerk,' waarschuwde ze haar broertje. 'En niet te veel oliebollen eten, want vorig jaar werd je daar hartstikke misselijk van.'

Tim grijnsde.

'Dames, opschieten,' klonk het vanuit de bus. 'We gaan rijden!' Tessa gebaarde dat ze de bus in moesten.

‘Veel plezier!’ riepen de ouders van Sanne in koor.

Achter elkaar liepen Marieke en Sanne de bus in. Het was geen grote bus, maar er was nog voldoende plek. Ze liepen de bus door en ploften neer op twee lege stoelen.

Marieke probeerde meteen uit hoever ze met haar stoel naar achteren kon. ‘Kijk, ik lig bijna languit. Dat wordt lekker slapen vannacht!’

Sanne knikte. ‘Ik heb een kussen en een dekentje bij me, en jij?’

‘Ik heb zo’n kussentje dat je op moet blazen, maar misschien hebben we helemaal geen zin om te slapen.’

De bus kwam in beweging. Ze zwaaiden naar Sannes ouders, die enthousiast terug zwaaiden.

Tim maakte wat rare skibewegingen en liet zich vervolgens op de grond vallen. Lachend keken Sannes ouders toe. Sanne tikte met haar vinger tegen haar voorhoofd, waarna Tim zich opnieuw liet vallen.

‘Hij denkt vast dat we niet op die ski’s kunnen blijven staan,’ zei Marieke. ‘Wedden van wel?’

De bus maakte een bocht naar links en de uitzwaaiers verdwenen uit het zicht. De ouders van Sanne hadden de twee vriendinnen naar Utrecht gebracht, het eerste opstappunt van de bus. Tim had per se mee gewild, want hij vond het wel spannend dat zijn zus helemaal naar Oostenrijk ging. Er werd ’s nachts gereden, zodat ze de volgende ochtend al

in Wintersee zouden aankomen. Wintersee was een klein plaatsje in de deelstaat Tirol, met veel bergen en genoeg sneeuw om heerlijk te kunnen skiën.

Sanne keek de bus rond. Ze telde twaalf kinderen en twee begeleiders, die allemaal waren ingestapt in Utrecht. Zes kinderen en één begeleider zouden in Eindhoven instappen, dus daar reden ze nu eerst naartoe.

‘Hier!’ Marieke hield een zak snoep voor Sannes neus. ‘Het feest kan beginnen!’

Grijnzend pakte Sanne een paar snoepjes. ‘Ik heb ook van alles bij me,’ zei ze, ‘zelfs een zak chips. Als we vannacht trek krijgen, dan hebben we wat te eten.’

Ze keken naar Tessa, die met een lijst in haar handen de bus door liep. Tessa was al jaren hun hulpjuf bij de turnlessen. Door haar hadden ze zich opgegeven voor deze skireis. Een paar maanden geleden had Tessa aan het einde van de turnles folders uitgedeeld. ‘Ga mee met een superleuke skireis,’ had ze gezegd. ‘We verblijven acht dagen in Wintersee, een klein plaatsje in Tirol. En we gaan ook nog twee keer turnen in een prachtige hal.’ Sanne en Marieke waren meteen enthousiast geweest, maar het had veel moeite gekost om hun ouders te overtuigen. De reis kostte een hoop geld, want wintersport was nu eenmaal niet goedkoop. Bovendien wilden hun ouders zeker weten of alles wel veilig was.

Enkele weken later was Tessa bij Sanne en Marieke thuis

geweest om hun ouders in te lichten over de skireis. Vorig jaar was ze ook al mee geweest als begeleider, dus ze kon er een hoop over vertellen. 'De skireis was eerdere jaren een groot succes,' had Tessa verteld. 'Sinds vorig jaar wordt deze reis zelfs ondersteund door de gymnastiekbond. De bond betaalt de huur van de turnhal in Innsbruck, zodat we daar twee keer een ochtend kunnen turnen.' Na Tessa's bezoek hadden de twee vriendinnen zich mogen opgeven. Wel moesten ze een deel van de reis zelf betalen. Dat hadden Sanne en Marieke geen enkel probleem gevonden. Een paar weken lang hadden ze allerlei klusjes opgeknapt voor mensen uit de buurt. Dat had flink wat geld opgeleverd.

Marieke stootte Sanne aan. 'Kijk, het sneeuwt!'

De sneeuwvlokken plakten tegen de ramen van de bus, waarna ze langzaam naar beneden sijpelden.

'Ze hadden het voorspeld,' zei Sanne. 'Volgens m'n vader krijgen we vannacht ook veel sneeuw.'

'Spannend!' Marieke stak nog een snoepje in haar mond. 'En je moet maar zo denken: hoe meer het sneeuwt, hoe beter we kunnen skiën.'

Tessa stond nu naast Marieke in het gangpad. 'Dag dames, vermaken jullie je een beetje?' Ze keek haar turnsters lachend aan. 'Jullie hebben een mooi plekje uitgezocht.'

'Ja, we zitten hier prima,' reageerde Sanne opgewekt. 'Zijn we bijna in Eindhoven?'

‘Nog een kwartier rijden, denk ik. En als we compleet zijn, wordt er een film vertoond. Zien jullie die beeldschermen hangen? Daar moeten jullie straks naar kijken.’

‘Super!’ reageerde Marieke enthousiast, maar een flinke geeuw kon ze niet onderdrukken.

‘Marieke, ben je wakker?’ fluisterde Sanne.

‘Wat? Eh... Ja, ik geloof van wel.’ Marieke wreef haar ogen uit. ‘Wat is er aan de hand?’

Sanne wees naar buiten. ‘Het sneeuwt verschrikkelijk! We gaan ook steeds langzamer rijden.’

Marieke keek op haar horloge. ‘Is het al half twee? Dan heb ik toch even geslapen, dat kan niet anders.’

‘Ik ook,’ zei Sanne, ‘maar niet zo lang, want ik ben al bijna een uur wakker.’ Ze draaide zich om naar achteren. Emma en Roos lagen allebei te slapen. Nadat de film was afgelopen, hadden ze met elkaar kennisgemaakt. Beide meisjes kwamen uit Gelderland en zaten in dezelfde turngroep. Al snel was het heel gezellig en werden er blikjes cola en zakken chips opengetrokken.

‘Slapen ze?’

‘Ja,’ antwoordde Sanne. ‘Leuke meiden, vind je niet?’

Marieke knikte. ‘Ik hoop dat ze in dezelfde slaapzaal liggen als wij. We zijn met achttien kinderen en er zijn drie slaapzalen, heb ik gelezen. De vijf jongens zullen wel bij

elkaar komen te liggen, dus dan blijven er voor de meisjes twee zalen over.'

'Ik hoop dat we zelf mogen kiezen, anders worden we straks nog ingedeeld bij die aanstellerige meiden,' zei Sanne. Ze dacht terug aan de nachtstop. De bus was gestopt bij een wegrestaurant en iedereen was op zoek gegaan naar een toilet. Er had zich een lange rij gevormd voor de twee toiletten. Bijna tien minuten hadden ze de flauwe grapjes en opmerkingen moeten aanhoren van de twee meisjes die voor hen stonden.

'Dat worden níet mijn vriendinnen,' merkte Marieke vastbesloten op. 'Heb je hun make-up gezien? Dikker kan bijna niet! En dan die knalrode lippenstift...'

Sanne lachte. 'Heb je gehoord wat dat meisje met die krullen zei? Ze hoopte dat haar skileraar een lekker ding was, dan kon het misschien nog gezellig worden.'

Marieke grijnsde.

'We staan stil,' merkte Sanne even later op. 'Dat schiet lekker op, maar niet heus.'

Het volgende uur kwamen ze nauwelijks vooruit; de bus stond stil of reed stapvoets. De sneeuw werd alleen maar erger, waardoor het zicht steeds minder werd. De ruitwissers stonden in de hoogste stand, maar zelfs dat hielp amper. Gelukkig was Stefan, die de bus bestuurde, wel wat gewend. De buschauffeur had al vaker gereden als het

sneeuwde. Maar nu sneeuwde het wel érg hard! Stefan zou deze week niet alleen rijden, maar ook alle maaltijden verzorgen. Dat vond hij geen straf, want koken was een grote hobby van hem.

‘Kunnen we de bus niet beter aan de kant zetten?’ vroeg Julia. ‘Je ziet geen klap meer.’

Stefan haalde zijn schouders op. ‘Voorlopig staan we toch stil.’ Samen met Julia, zijn vriendin, was hij de oprichter van de skireizen. Ze waren bijna dertig, maar zagen er een stuk jonger uit. Julia was de regelaar; zij zorgde ervoor dat alles goed verliep en deed de administratie. Zo vulden ze elkaar goed aan.

Sanne geeuwde. Ze keek naar Marieke, die weer heerlijk lag te slapen. Zelf was ze nog steeds wakker, vast omdat ze zo veel piekerde. En dat was niet zo vreemd, want het was uit tussen haar en Milan. Een week voor kerst hadden ze ruzie gehad en had Milan gedreigd het uit te maken. Ze was toen boos weggelopen, maar de volgende dag hadden ze het op school weer goedge maakt. Twee dagen later was het opnieuw raak geweest. Vervolgens hadden ze samen besloten dat het beter was om ermee te stoppen. Ze vond het nog steeds een goede beslissing, maar toch miste ze hem. Als het nog aan was geweest, had Milan haar zéker ook uitgezwaaid in Utrecht. Ze probeerde uit te rekenen hoeveel maanden ze verkering met hem had gehad, maar haar hoofd voelde steeds zwaarder aan. In welke maand hadden ze ook alweer verkering gekregen? Ze probeerde daar-

aan terug te denken, maar de herinneringen werden steeds vager. Langzaam zakte ze weg in een diepe slaap...

Met een scherpe bocht draaide de bus naar links.

Sanne zat meteen rechtop in haar stoel. 'Wat gebeurt er?' vroeg ze. 'Zijn we er?' Ze keek uit het raam, maar door de sneeuw was er weinig te zien.

'We rijden een parkeerplaats op, geloof ik,' antwoordde Marieke, die inmiddels ook rechtop zat. 'En we zijn er nog lang niet, want het is pas kwart voor zeven.'

De bus kwam tot stilstand. De chauffeur stapte uit, gevolgd door de andere begeleiders van de skireis.

Er ontstond geroezemoes in de bus.

'Ik ga naar buiten,' zei Marieke. 'Ik wil weten waarom we hier stilstaan.' Ze pakte haar jas uit het bagagerek en liep naar voren.

'Wacht!' Sanne griste ook haar jas uit het rek en liep haar vriendin achterna.

'Brrr... koud!' Marieke trok haar sjaal voor haar gezicht. Ze liep naar Tessa. 'Waarom staan we hier stil?'

'Er worden sneeuwkettingen om de banden van de bus gelegd,' antwoordde Tessa. 'Het sneeuwt zo erg dat het zonder die kettingen te gevaarlijk wordt om te rijden.' Ze keek naar de meisjes, die allebei stonden te huiveren van de kou. 'Ga maar snel de bus weer in, daar is het veel warmer dan